

Hidtil har det kun været forbudt at fremstille og omsætte dette udstyr, som giver uautoriseret adgang til indholdet af en kodet radio- eller tv-udsendelse. I dag er der et stort hul i lovgivningen. Flere og flere danskere bruger piratprogramkort til at se og høre kodede programmer i tv, men mange glemmer, at dekompirateri rammer os alle. Tv-selskaberne mister penge, staten går glip af skatter og afgifter, og oven i bliver musikforlag, producenter af spillefilm, komponister og skuespillere snydt. De får ikke den betaling, som de egentlig har ret til.

Med den nye lov sender vi et signal til piratbrugerne om, at det fremover er forbudt og forbundet med risiko at stjæle andres produkter ved at fremstille og bruge piratkort. Det er allerede ulovligt i erhvervsmæssigt øjemed at fremstille, importere, omsætte, besidde eller ændre dekodere eller andet tilsvarende udstyr, som giver uautoriseret adgang til indholdet af en kodet radio- eller tv-udsendelse. Annoncering eller anden form for reklame er ikke tilladt. Alligevel er antallet af piratdekodere og piratdekoderkort støt stigende.

Lovgivningen herimod er allerede gennemført i en lang række europæiske lande, herunder Storbritannien, Frankrig, Sverige, Italien, Benelux og Norge. I Norge eksisterer pirateri næsten ikke, fordi en sådan lovgivning er skrevet ind i straffeloven.

Selv om forslaget som udgangspunkt er helt på linje med vores ønsker, er der et par ting, vi gerne vil have strammet op på. Der er behov for en opstramning af strafferammen for den erhvervsmæssige handel med piratkort; en strafferamme på 6 måneder virker ikke tilstrækkelig afskrækkende.

Det er ligeledes vores holdning, at loven skal omfatte alt, som kan give ulovlig adgang til kodede udsendelser, herunder også blanke programkort, hvis de sælges med det formål at give adgang til kodede udsendelser.

Forslaget om, at DR's og TV 2's digitale programmer ikke i samme omfang som de jordbaserede skal være omfattet af »must carry«-forpligtelsen, er vi enige i. En sådan forpligtelse vil vælte store ekstra udgifter over på fællesantenneforeninger, som foreningerne ikke selv har taget stilling til.

Vi har med bekymring læst høringsvarene fra de kommercielle lokalstationer, som med forslaget åbenbart bliver ringere stillet. Det virker betænkeligt, al den stund de udfylder en vigtig pluralistisk rolle i lokaldebatten.

Men alt i alt synes vi, det er et udmærket forslag, som Det Konservative Folkeparti i hovedtræk kan støtte.

Aage Frandsen (SF):

Lovforslaget indeholder jo en række meget forskellige elementer vedrørende radio og tv, og SF kan som generel tilgang til det støtte lovforslaget.

Der er en række ting, som jo er affødt af, at der er sket nogle teknologiske ændringer, og det gør så, at vi er nødt til at ændre lovgivningen af den grund. Det er forbindelsen mellem Danmark og Sverige, der spiller ind. Det er også nogle ting omkring regler for »must carry«-bestemmelsen, som vi er nødt til at ændre i forhold til de nye situationer, vi er i.

Der er en ting, jeg specielt godt vil berøre, og det er i forhold til de synspunkter, vi tidligere har givet udtryk for om besiddelse af piratdekodere. Det bliver jo nu strafbart, men jo altså strafbart på et forholdsvis begrænset niveau med hensyn til det, som man kan udsættes for, hvis man begår noget ulovligt, når det drejer sig om at fremstille og omsætte dekodere. Det er klart, at det stadig væk skal være det, men nu er det også med hensyn til at besidde dem. Der lægger vi meget vægt på, at det her primært er et signal, man sender til de mennesker, som det angår.

Vi siger til mennesker, som har en sådan piratdekode, som de jo så ikke har betalt for eller i hvert fald har betalt sort for, at det ikke er lovligt at have det. Det er en form for berøvelse af bl.a. de mennesker, som har lavet musikken eller lavet udsendelserne, og deres rettigheder.

Derfor er det rimeligt at sende sådan et signal. Men det er også vigtigt at understrege, at det er et signal, vi sender. Det er ikke noget med, at vi gør det til noget specielt kriminelt.

Med hensyn til det, som Venstres ordfører var inde på, nemlig at man selvfølgelig under alle omstændigheder skulle anerkende den personlige frihed og boligens ukrænkelighed, så giver det sig selv, for der er jo ikke her en bemyndigelse til at gå ind og kigge efter. Det vil sige, at her er man underkastet de generelle bestemmelser, og når det ikke står i en lov, at man har ret til at gå ind uden retskendelse, jamen så kan man ikke gøre det. Derfor er vi trygge ved, at den her bestemmelse ikke ændrer noget i forhold til de principper, som ellers følges omkring retssikkerhed.